

Τὰ ὀχήματα σέ ξαφνικό γκρεμό.

*Όχι.

Ἄγεθαίνουν φέδια και σκουλήκια

νά μᾶς φᾶνε στὸν ἐπάνω κόσμο.

Τίποτα.

Ἡ προαίσθηση εἶναι πού μᾶς σιχάθηκε ὁ πίθηκος.

Κι εἶναι ἕνας καιρὸς θολοῦ ποταμιοῦ

κι εἴμαστε μέσα στὴν κατεβασιά

κραυγαλέοι κουφοὶ και τυφλοί.

* Ἄς πηδήξει λοιπὸν μπροστά ὁ ἀσυγκράτητος ἄγγελος

μέ τὸ ραβδί νά μᾶς κολύσει,

πρὶν ἀπ' τὸ φριχτὸ κατακερματισμὸ τοῦ σώματος

στά γυαλιά στά καρφιά στά κατράμια

και πρὶν ἀπ' τ' ἀσυλλόγιστο ξανέμισμα τοῦ αἵματος

σέ τενεκέδες μέ αὐτόματα καπάκια

στά ἀπορριγμένα μακρομόρια,

στά χαρτιά στά χαρτιά τὰ λερά.

Αὐγούστος - Ὀκτώβρης 1975

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Λ. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

ΓΕΡΜΑ

☆

Γέρνει ἢ μέρα γέρνεις γέρνουν τὰ στήθη σου

στὸ νερὸ πού κυλάει γιὰ τὸν τόπο μας

τῶν πράσινων δέντρων και τῶν ἀσπρῶν θράχων

στὸν ἥλιο τῆς μέρας και στὸ φεγγάρι τῆς νύχτας

στὸ ἔβγα τῆς μεγάλης θάλασσας.

γέρνεις γυμνὴ τοῦ νεροῦ κι αὐτὸ φεύγει

κυλάει δὲ μιλάει τῇ γλώσσα σου

εἶναι ἀλλιώτικο κι ἄς ἔμαθες τὰ φύλλα

και τὰ κυπαρίσσια και τὰ σύννεφα

και τὸν κόσμο τοῦ αἰῶνα

κι ἄς εἶδες κι ἄς βλέπεις κι ἄς θὰ δεῖς

κι ἄς ἔσπασε ἢ πέτρα κι ἄς ἀνοιξε ὁ καρπὸς

κι ἄς κινήθηκε τὸ χέρι μπροστά σου

χέρι πού κάνει τί κάνει τί φτιάχνει

γέρνεις κι ἤρθε τὸ νερὸ στὴν ἄμμο

και λουλούδισε ἄσπρα λουλουδάκια

κι ἄφησε τρυφερὲς γραμμὲς και γυναῖκες

γυμνὲς στ' ἄσπρα σπίτια τῆς θάλασσας

και γέρνουν γέρνεις γέρνουν τὰ στήθη σας

στὸ νερὸ γέρνετε γυμνὰ κορμιά

τοῦ νεροῦ τοῦ ἀληθινοῦ τοῦ δικοῦ σας

τοῦ κορμιοῦ σας και τοῦ αἰῶνα τοῦ κόσμου

τοῦ νεροῦ τῆς γυμνότητας